

Arrest

**nr. 167 656 van 15 mei 2016
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE KAMERVOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 12 mei 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 10 mei 2016 houdende enerzijds, een bevel om het grondgebied te verlaten (met vasthouding met het oog op verwijdering) en anderzijds, een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2016 om 11u.

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 september 2009 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in, welke werd afgesloten op 29 april 2011.

Op 12 mei 2011 werd een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker genomen ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 27 mei 2011 diende de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

Op 30 mei 2011 werd ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing tot weigering van in overwegingname met bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 18 juni 2011 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd door de verwerende partij onontvankelijk verklaard.

Op 6 juni 2011 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 27 juni 2011 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 25 juli 2011 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 1 maart 2012 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 8 juni 2012 diende de verzoekende partij een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 10 januari 2013 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 6 januari 2016 diende de verzoekende partij een huwelijksaanvraag in. De huwelijksaangifte werd geweigerd doordat er geen geboorteakte voorlag.

Op 10 mei 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ten aanzien van de verzoekende partij. Dit is de thans de eerste bestreden beslissing.

Op diezelfde dag werd eveneens een inreisverbod van twee jaar genomen ten aanzien van de verzoekende partij. Dit is thans de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt wat volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit voormelde bepaling volgt dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid uitsluitend voorbehouden is ten aanzien van verwijderingsmaatregelen waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De beslissing houdende een inreisverbod is echter geen verwijderingsmaatregel.

In zoverre is de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid onontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1 voor wat betreft de bijlage 13 septies

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Een repatriëring is nakend. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, onontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij stipt aan dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet mag ingaan tegen bepalingen b-van het recht op internationale bescherming. Ze stipt aan dat de verwerende partij geen rekening hield met haar gezinsleven en familielevens. Ze verduidelijkt dat ze een huwelijksaanvraag deed in België en dat ze een dochter heeft die in België woont. Tevens telt ze dat ze een duurzame binding met België heeft opgebouwd en dat ze perfect geïntegreerd is. Ze stelt elke binding met Congo verloren hebben. Een terugkeer naar Congo zou volgens haar een schending van artikel 8 van het EVRM inhouden.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is het middel onontvankelijk. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet vindt in casu geen toepassing. Volledigheidshalve kan worden aangestipt dat ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing werd genomen waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Indien de verzoekende partij grieven wil laten gelden met betrekking tot artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dan dient zij een rechtsmiddel aan te wenden tegen deze beslissing.

Ook de schending van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet kan niet dienstig worden aangevoerd tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, nu deze bepaling betrekking heeft op het inreisverbod. Zoals reeds aangestipt onder het kopje ontvankelijkheid, is de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid onontvankelijk in zoverre gericht tegen het inreisverbod.

Uit de uiteenzetting van haar middel blijkt dat de verzoekende partij ook nog de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert.

Ze stelt dat de verwerende partij geen rekening hield met haar gezinsleven en privéleven.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- '1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de

vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren. (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezins- en/of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In casu betwist de verwerende partij niet dat er sprake is van een gezinsleven met haar partner.

Waar de verzoekende partij verwijst naar een dochter in België laat zij na het bestaan van een gezinsleven te duiden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de dochter van de verzoekende partij al sinds 2012 niet meer met haar moeder samenwoont en uit een verslag van samenwoning blijkt tevens dat de dochter verklaarde dat ze niet wist waar haar moeder verbleef. Nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier hoe de relatie is tussen moeder en dochter en of er nog contact is tussen beiden. In haar verzoekschrift laat de verzoekende partij na de relatie met haar dochter te verduidelijken. Zij beperkt zich ertoe te stellen dat ze een dochter heeft in België. Bovendien wordt het gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen niet vermoed, doch dient er een zekere band van afhankelijkheid te worden aangetoond, hetgeen de verzoekende partij in casu nalaat aan te tonen. Zulks volstaat prima facie niet om een beschermenswaardig gezinsleven met haar dochter aannemelijk te maken. Nu de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er een gezinsleven is met haar dochter, kan ze het de verwerende partij niet ten kwade duiden hier verder geen rekening mee te hebben gehouden.

Wat betreft haar privéleven komt de verzoekende partij niet verder dan een blote bewering dat zij een hecht sociaal leven heeft. Dit sociaal leven wordt niet gestaafd. Ze brengt niet het minste begin van bewijs aan. Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om niet in te gaan op een privéleven dat op geen enkele wijze wordt aangetoond door de verzoekende partij.

Wat betreft het gezinsleven met haar partner dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van dit gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan

evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke (billijke?) afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een billijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In casu wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd: "betrokkene woont samen met een Belgisch onderdaan (...). Op 6 januari 2016 maakten zij melding van een voorgenomen huwelijk bij de burgerlijke stand van de stad De Panne. De burgerlijke stand weigerde de huwelijksaangifte op te

stellen. Bovendien geeft de intentie om te huwen niet automatisch recht op verblijf. Wat de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezins- en privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt.”

Het staat aldus buiten kijf dat de verwerende partij een belangenafweging heeft doorgevoerd.

Het enige dat de verzoekende partij hier tegen aanbrengt is dat ze haar affectieve band met Congo verloren heeft. Met dit betoog dat niets meer is dan een loutere bewering en waarbij de verzoekende partij geheel niet ingaat tegen de concrete motieven van de bestreden beslissing, maakt zij echter niet aannemelijk dat de beoordeling gemaakt door de verwerende partij disproportioneel of kennelijk onredelijk is en dat er in haar hoofde een positieve verplichting zou rusten op de Belgische staat om haar toe te laten zich te vestigen op het Belgisch grondgebied.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt prima facie niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is niet ernstig.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 52 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij is van oordeel dat de bestreden beslissing stereotiep gemotiveerd is en ze meent dat er geen rekening werd gehouden met alle elementen van het dossier. Ze stelt dat er geen rekening is gehouden met haar gezinsleven met haar partner van Belgische nationaliteit met wie ze al drie jaar een duurzame relatie heeft en met wie ze samenwoont en wenst te huwen. Daarnaast woont haar dochter in België en ook zij heeft de Belgische nationaliteit. Verder stelt ze dat haar medische toestand haar evenmin toelaat terug te keren en verder stipt ze aan dat ze geen banden meer heeft met Congo. Ze meent dat een inreisverbod van twee jaren niet gerechtvaardigd is.

De door de verzoekende partij aangevoerde schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet is niet ontvankelijk. Dit artikel heeft betrekking op de bevoegdheden van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, terwijl de bestreden beslissing niet werd genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, maar wel door de staatssecretaris bevoegd voor Asiel.

Anders dan wat de verzoekende partij poogt voor te houden lijkt de bestreden beslissing niet stereotiep gemotiveerd. In de bestreden beslissing wordt wel degelijk rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij en uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat er wel degelijk rekening werd gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij. Wat betreft haar dochter werd ook uiteengezet dat de verzoekende partij niet aantoonbaar een beschermenswaardig gezinsleven te hebben met haar dochter. Waar ze aanstipt dat haar medische toestand haar niet toelaat om terug te keren naar Congo beperkt de verzoekende partij zich tot een blote bewering. Zij brengt niet het minste begin van bewijs aan van haar betoog. Bovendien dient te worden aangestipt dat de verzoekende partij tot twee maal een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen heeft ingediend en dat deze aanvragen twee keer onontvankelijk werden verklaard. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat haar medische toestand haar niet toelaat om terug te keren. Waar ze poneert geen banden meer te hebben met Congo lijkt dit weinig aannemelijk. De verzoekende partij is 58 jaar oud en woont sinds 2009 in België. Dit houdt in dat ze 49 jaar in Congo heeft gewoond. In die zin lijkt het prima facie niet aannemelijk dat ze geen banden meer heeft met Congo waar ze toch het overgrote deel van haar leven heeft doorgebracht.

In zoverre ze opnieuw het inreisverbod bekritiseert volstaat het te verwijzen naar het kopje ontvankelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen het inreisverbod is onontvankelijk.

Het tweede middel is niet ernstig.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel.

De verzoekende partij stelt dat de beslissing tot gevolg heeft dat haar gezins- en sociaal leven en haar gezondheid on gevaar worden gebracht. Ze stelt dat de negatieve gevolgen van de beslissing van zo'n ernst zijn dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de staat geen sprake kan zijn.

Wat het derde middel betreft volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste en het tweede middel. Uit deze bespreking blijkt duidelijk dat de verzoekende partij prima facie niet aannemelijk maakt dat de beoordeling gemaakt door de verwerende partij disproportioneel is.

Het derde middel is niet ernstig.

In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Ze stelt een gezinsleven te hebben met haar partner van Belgische nationaliteit met wie ze al drie jaar een duurzame relatie heeft en met wie ze samenwoont en wenst te huwen. Daarnaast woont haar dochter in België en ook zij heeft de Belgische nationaliteit. Daarnaast wijst zij ook op een privéleven. Zij verblijft al zeven jaar in België en stelt een grote vrienden- en kennissenkring te hebben.

Wat betreft het vierde middel volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het vierde middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede en de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

Kamervoorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

J. CAMU